

Da Jeune Europe alle Brigate Rosse (Società Editrice Barbarossa, 1992). Tato krátká publikace se zabývala vztahem mezi Jeune Europe a maoistickou krajní levicí, kdy se staré kádry JE ocitly v řadách Rudých brigád na nejvyšší úrovni.

Autor: Yannick Sauveur

Hnutí **Jeune Europe** pod vedením Jeana Thiriarta (1922-1992), bylo zřejmě nejúspěšnějším pokusem o vytvoření autenticky nadnárodního evropského hnutí. Thiriart byl obráncem myšlenky Historické strany, „osvícené skupinky, předvoje, skupiny schopné zrodit národ“. Strana předchází národu (či společenství se sdíleným osudem), který chce vytvořit – evropskému národu. Od roku 1962 se buňky Jeune Europe začaly šířit po celé Evropě a dokonce i za její hranice. Vliv Jeune Europe byl však dosti okrajový, zejména s ohledem k početní slabosti jejich struktur. „JE“ byla také kvůli aktivní podpoře **OAS** zakázána ve Francii. Jen belgická a italská větev se tak dočkaly své chvíle na slunci.

U italské sekce organizace Jeune Europe ale lze oprávněně mluvit o relativním úspěchu jak v oblasti akceschopnosti a organizovanosti jejich struktur, tak originality nastolovaných témat. Za úspěch lze považovat také její vytrvalost, italská pobočka zůstala totiž funkční nejdéle, až do roku 1970.

Následující studie o Giovane Europa („Mladá Evropa“) je předložena v *de facto* původním znění z roku 1980, s výjimkou několika drobných úprav a nových informací.

Zrození Giovane Europa-Continente

Giovane Europa se zrodila na „na pravici“. Jeune Europe ve skutečnosti vzešla z Giovane Nazione. Inspirace francouzskou organizací **Jeune Nation** a jejími zakladateli, bratry Jacquesem a Pierrem Sidosovými, je očividná, na jižní straně Alp byli totiž velice populární.

Giovane Nazione začala jako studentská organizace založená Pierfrancem Bruschim (*1940) a Renatem Cinquemanim. Její první interní věstník vyšel v listopadu 1962 a do listopadu následujícího roku jej pak následoval další tucet vydání.

Vidíme v nich neoficiální pochvalné zmínky o „soudruhu Renatu Curciovi,“ který šéfoval Giovane Nazione (mládežnická organizace Italského sociálního hnutí /MSI/ – pozn. DP), jak se dozvídáme z vnitřních bulletinů hnutí (vydání č. 4 a 5 z února a března 1963), a který se o

několik let později stal velitelem **Rudých brigád**. Renato Curcio tehdy patřil ke skupině **Albenga** a vedení Giovane Nazione ho chválilo za dokonalou organizaci, řízení činnosti uvnitř skupiny a také provedení „překlady z našeho evropského tisku“. 1]

V té době italská organizace existovala v zásadě v Miláně, Brescii, Boloni, Turíně a Janově – tedy obecně řečeno na severu země.

Italská větev prošla podobným vývojem jako ta belgická. Aktivismus pravice skončil v roce 1962 po policejním zátahu proti italským předákům hnutí.

„Po těchto událostech dospěli Bruschi s Ciquemanim k závěru, že boj je nutné pojmout a organizovat na celoevropské úrovni a posílili své vazby na Jeune Europe přijetím keltského kříže coby symbolu a vytištěním manifestu Evropského národa.“ 2]

Zrození Giovane Europa

První shromáždění Giovane Nazione se konalo 4. a 5. května 1963 v Boloni. Sešlo se zde na šedesát zástupců z celé Itálie.

Promluvili na něm **Jean Thiriart**, Oswald Mosley a předseda Giovane Nazione Pierfranco Bruschi. Renato Cinquemani následně shrnul uplynulá tři léta činnosti Giovane Nazione, v jejichž průběhu vyhlásil Bruschi před italskými militanty vytvoření autonomní sítě „Alto-Adige“, nezávislé na existujících italských a rakouských sítích.

Bezprostředně poté, v červnu 1963, vzniklo první vydání *Europa Combattente*, jež obsahovalo rozbor prvního setkání v Bologni z pera Antonina de Bono a jako vložený dodatek i *Manifesto alla Nazione Europea*.

Někdy v téže době vznikla z popudu Giovane Nazione i Národně revoluční aliance, sdružující několik skupin včetně Giovane Nazione, Giovane Europa, Giovani Italiani z FNCRSI, Gruppo San Marco z Národní fronty mládeže a další studentské skupiny. Měli bychom však říci, že Aliance, jejímž očividným cílem bylo vytvořit protipól MSI, ve svém vytyčeném cíli neuspěla. Nejúčinnější politická síla, tedy revoluční nacionalisté **Pina Rautiho** a Antonia Lombarda z **Ordine Nuovo**, totiž zůstala stát stranou.

Antonio Lombardo se sice zúčastnil prvního setkání Národně revoluční aliance, následně vůči této iniciativě však vystupoval značně kriticky.

Komuniké Giovane Nazione zdůraznilo:

„Jelikož mají organizace spojené v Národně revoluční alianci společné ideologické kořeny s dalšími skupinami činnými v Itálii i Evropě, jak je patrné z jejich pojetí světa, života i sdílené vize řešení problémů Evropy, navrhuje Giovane Nazione

spojení všech členských organizací Národně revoluční aliance do nového, jednotného orgánu.“ 3]

O tomto návrhu se jednalo na setkání konaném v Bologni 27. října 1963, jehož se účastnili Bruschi, Cinquemani, de Bono (Giovane Nazione), Cesarini, Smantelli, Gigliarelli (Ordine Nuovo Perugia), Pintus (FNG La Spezia), Paganini (Gruppo V Catullo de Verona), Androni (FISN Neapol) a další kamarádi z Grosseta, Catanie, Reggio Calabria a Messiny.

Po něm byla Národně revoluční aliance rozpuštěna, někteří její členové vstoupili do Giovane Nazione, kde se zasloužili o vznik Giovane Europa. Zmínku si zasluhuje Cesarinim vedená pobočka Ordine Nuovo z Perugie a studentské skupiny Gruppo V Catullo z Verony (Paganini) a FNG La Spezia (Pintus). Ještě důležitější však bylo, že čtvrté vydání *Europa Combattente* (únor 1964) bylo nově spojeno nikoliv s Giovane Nazione, ale Giovane Europa.

„Programem nové organizace je vytvoření evropského národa.“ 4]

Předákem národní rady se znovu stal Gianfranco Bruschi a doktor Rinaldo Barbesino z FNCRSI se ujal předsednictví Giovane Europa. Kromě Bruschiho tvořili vedení tito muži: Ugo Cesarini, Eros Perugini, Antonio de Bono a Renato Cinquemani.

Vývoj italské sítě

Periodikum *Europa Combattente* se stalo součástí hnutí, 5] a tak italská síť blízce sladila svou činnost i strukturu s belgickým ústředím, jak je patrné z příkladu „prohlášení“ (*communications*), díky kterým získáváme dokonalé povědomí o činnosti Giovane Europa. 6]

V letech 1964-66 Giovane Europa produkovala intenzivně propagandu, množily se jednotlivé větve, z nichž nejsilnější byly mezi červnem 1963 a 1964 ty v Bologni, Veroně, Perugii a Janově. 7] Objevila se celá řada bulletinů, když každá federace často měla svůj vlastní, jako Bologna (GiovanEuropa), Neapol (Giovantù Europea), Verona (Nuova Europa), Turín (Torino Europa-Continente), Milán (EuroFront), Toskánsko (Giovane Europa - Croce Europea), Ferrara (Il Primato d'Europa), Parma (Bataglia Europea).

Italská síť tak svou energičností prokázala, že politický průlom není zcela nemožný, od Bolzana po Reggio di Calabria a od Benátek po Imperii.

Svou originalitu projevovala také v ideologickém ukotvení, kterým se odlišovala od pravicového prostředí, z něhož vzešla. K Italskému sociálnímu hnutí (MSI) se vyjádřila následovně: „MSI je ve své nejniternější podstatě parlamentářskou stranou s nostalgickými tendencemi. Celý její politický diskurz se soustředí na klamné naděje nabytí moci coby součást středové nebo středopravé vlády“.

MSI si s sebou vlekla břímě reakčního a konzervativního antikomunismu: „MSI napodobuje západní atlanticistická a nacionalistická uskupení...“ Tvrdý byl i verdikt nad Ordine Nuovo, považovaném za pouhý přívěšek MSI: „V Ordine Nuovo nacházíme v jedné organizaci ‚nacisty‘, tradicionalistické katolíky, novopohany, republikánské fašisty, monarchisty, nacionalisty, ‚Evropany‘, konzervativce, socialisty...“

„Tyto hluboké odlišnosti mezi Giovane Europa a těmito ostatními hnutími jsou v očích vedení Giovane Europa zásadní: jeden subjekt vytyčil jasně **revoluční politický kurs**, ty další se pak nejprve musejí zřeknout okcidentalismu a nacionalismu“. 8]

Po vzoru ústřední belgické organizace projevovala i italská síť značnou neústupnost ve své militantnosti i doktríně. Prohlášení (*communications*) ukazují četné příklady chvály militantů a vůdců, ale i kladení viny ... Toto je „díky odvaze a obětavosti řady našich členů jako ... Balzano, Bersacchi, Cerati, Cinquemani, Colucci, Costanzo, Fiori, Giubilo, 9] Leone, Martelli, Moglia, Mutti, Orsi, Papalia, Ruocco, Smorto, Vella“.

Dalším příkladem horečné činnosti Giovane Europa a jejího vlivu uvnitř struktur Jeune Europe je i intelektuální a aktivní zapojení:

V nultém vydání **La Nation Européenne** (říjen – prosinec 1965) se 42 lidí různých národností připojilo k výzvě „sjednotit se v boji za evropskou jednotu“. Osm z nich pocházelo z Apeninského poloostrova: Bruschi, Cinquemani, Costanzo, Destefanis, Martelli, Mutti, Orsi, Smorto.

Na madridském kongresu v roce 1967 bylo z 58 vedoucích ze sedmi evropských zemí deset Italů: Barsachi, Bruschi, Cinquemani, Fiori, Grandi, Magni, Maranelli, Martelli, Salis, Smorto.

Struktura a organizace Giovane Europa

Italská síť se řídila modelem belgické ústřední organizace. V jejím čele od počátku stál Pierfranco Bruschi, který zůstal předsedou až skoro do jejího konce. Níže uvádíme složení národního vedení, všimněme si na jedné straně silného zastoupení severní Itálie a na druhé výrazných proměn složení vedení – s výjimkou nepřerušené přítomnosti P. Bruschiho a C. Orsiho.

Organizační schéma, převzaté od belgického ústředí, vypadalo následovně:

První výbor: Politická výchova
Druhý výbor: Správní agenda
Třetí výbor: Propaganda
Čtvrtý výbor: Akce
Pátý výbor: Zpravodajská činnost

listopadu 1965:

Předseda: Pierfranco Bruschi (Milán)

První výbor: Massimo Costanzo (Řím)

Druhý výbor: Eros Perugini (Milán)

Třetí výbor: Claudio Orsi (Ferrara)

Čtvrtý výbor: Renato Cinquemani (Milán)

ledna 1967:

Předseda: Pierfranco Bruschi

První výbor: Renato Cinquemani

Druhý výbor: Renato Cinquemani

Třetí výbor: Claudio Orsi

Čtvrtý výbor: Claudio Destefanis

října 1968 :

Předseda: Pierfranco Bruschi

První výbor: Claudio Orsi

Druhý výbor: Claudio Destefanis (provizorní)

Třetí výbor: Leonardo Fiori

Čtvrtý výbor: Claudio Destefanis

ledna 1969 :

Shodné složení, s výjimkou

Třetí výbor:: **Claudio Mutti** (Parma)

října 1969 :

Národní tajemník: Claudio Orsi (Ferrara)

První výbor: Pierfranco Bruschi (Milán)

Druhý výbor: Claudio Destefanis (Genes)

Třetí výbor: Pino Balzano (**Torre Annunziata**)

Čtvrtý výbor: Claudio Mutti (Parma)

Propaganda

Propagandistická činnost Giovane Europa byla poměrně tradiční: veřejná i uzavřená setkání, tiskoviny, obrazové materiály, graffiti, časopisy a komuniké.

Původnost této propagandy spočívala spíše v početnosti specificky italských publikací a odhodlání Jeune Europe co nejvíce poitalštit. Do italštiny byla přeložena a následně takto distribuována i Thiriartova kniha. 10]

Existenci Giovane Europa formovalo vydání dvou publikací: *Europa Combattente*, jíž vyšla tři čísla v roce 1963, tři v roce 1964, pět v roce 1965 a devět v roce 1966. Koncem roku 1966 tato publikace zanikla a nahradila ji *La Nazione Europea*, 11] publikace vyšší kvality o průměrném rozsahu asi 8 stran. Ještě vybranější pak byl *La Nation Européenne*. Průměrný náklad italské publikace byl asi pět tisíc výtisků.

Belgičan Jean-François Thiriart, zakladatel organizace Mladá Evropa (Jeune Europe) a časopisu Evropský národ (La Nation Européenne) se s **Yockeyem** nikdy nesetkal a nikdy prý nečetl jeho *Impérium*, přesto s ním sdílel mnoho stejných názorů: činnost své skupiny, která v 60. letech minulého století našla stoupence snad ve všech evropských zemích vystavených amerikanizaci, zahájil vydáním *Manifestu k evropským národům*, který začínal heslem

Do redakce náleželi předáci „GE“: Pino Balzano, Pierfranco Bruschi, Renato Cinquemani, Francesco Egon Colucci, Leonardo Fiori, **Claudio Mutti** a Claudio Orsi.

La Nazione Europea svou formou i přizpůsobením se místnímu kontextu zaujala silně militantní tón, bližší spíše novinám velkého formátu než časopisu. Motivy byly silně protiamerické, často až ve prospěch Třetího světa. O leccem vypovídají už titulky: „NATO: Nástroj útlaku“, „Americká středomořská strategie“, výzva Vietnamu, „Itálie: Americká kolonie“, podpora černošské revolty v USA atd.

Vývoj Giovane Europa

Na rozdíl od frankofonní části hnutí se Giovane Europa ocitla na vrcholu v roce 1969, ve Francii a Belgii nastalo období vrcholné činnosti už o dva roky dříve. Italská situace byla silně ovlivněna radikalizací národně osvobozenického hnutí (chápaného v evropském významu). V roce 1969 zemí zmítala série studentských nepokojů, které Giovane Europa doufala usměrnit:

„Ani Moskva, ani Washington“!

„Dnes v Itálii působí asi 14 živelně vzniklých skupin, které takřka úplně souhlasí s našimi pozicemi. Musíme tyto skupiny seznámit s GE...“ ... „Myšlenka nějaké nové činnosti s těmito živelnými skupinami je však nemístným romantismem – proto bychom se je měli pokusit využít jako masu k usměrnění a bez váhání je navést k cílům ‚GE‘, tedy doktrinálním a politickým cílům a plánům organizace.“ 12]

V tomto duchu přišla Giovane Europa s iniciativou Movimento Studentesco Europeo (MSE). Velice záhy se však ukázalo, že se živelnými hnutími nelze dosáhnout ničeho, a tak bylo setkání MSE plánované ve Florencii 26. a 27. dubna 1969 zrušeno a živelné skupiny obviněny z nedostatečné politické stejnorodosti a samoučelného politického aktivismu. Nato GE přišla s návrhem uspořádat nejprve „politickou diskusi s cílem ověřit a prohloubit jednotný politický diskurs“, jejíž platformou měla být *La Nazione Europea*. 13]

GE soudila, že má dva hlavní protivníky: MSI a národní revolucionáře, kteří se také pokusili využít živelná hnutí pro své vlastní účely. Zdá se však, že střet s národními revolucionáři – včetně Uga Gaudenziho – probíhal spíše z osobních než ideologických pohnutek.

Těžiště boje se tak posunulo na jih a GE ztratila vládu nad situací.

Konec Giovane Europa

Druhý a poslední kongres Giovane Europa se konal 27.-29. června 1970. Redakce LNE se mezitím přesunula do Neapole, ale hnutí už nemělo onu vitalitu předchozích krásných let. Mezi militanty se šířila deziluze a mnozí z nich se domnívali, že se blíží „velká noc“. Někteří proto rezignovali, jiní se přidali ke křesťanským demokratům, krajní levici, 14] nebo do řad hnutí **Lotta di Popolo** (E. M. Dantini & Ugo Gaudenzi) v Římě, Neapoli, Miláně a Imperii.

Na význam i úspěchy Giovane Europa je však třeba nahlížet v řádném kontextu – vždyť i podle vyjádření Claudia Muttiho počet členů hnutí i v nejlepších časech sotva překročil stovku.

Otázkou zůstává, proč se italskou síť povedlo rozvinout lépe než kdekoli jinde s výjimkou Belgie? Možných vysvětlení se nabízí více, v neposlední řadě jistě sehrály svou úlohu také dějiny země. Na rozdíl od Francie, Španělska nebo Anglie je Itálie mladou zemí, sjednocenou v té době sotva století. Nacionalismus zde tak znamená méně než třeba ve Francii, i proto byl pro Italy krok k **evropskému nacionalismu** podstatně snazší. Zmínit bychom měli také vyšší míru politizace italské společnosti ve srovnání s ostatními evropskými zeměmi – a to včetně Francie. Všechny italské politické strany měly při zohlednění velikosti zemí více členů než ty francouzské.

Kromě historického exkurzu stojí jistě za zmínku, že intelektuální vliv idejí rozvíjených Giovane Europa a obecně Thiriartem zanechal v Itálii jasné otisky, jakkoliv měl jejich výklad

často k ideálu daleko.

Poznámky:

1] **Renato Curcio** (narozen v roce 1941) je velmi zdrženlivý, pokud jde o část jeho politické kariéry v mládí. Při čtení jeho rozhovorů s novinářem Mario Scialojou se dozvídáme, že R. Curcio se chtěl zapsat na dějiny umění. Tváří v tvář matčině odmítnutí: „Chcete, abych šel na jinou školu, vyberu ji náhodně. A vybral jsem si to náhodným otevřením telefonního seznamu. Narazil jsem na Chemicko-technologický intitut v Albenze. Na podzim roku 1963 pak zahájil svůj první akademický rok na univerzitě v Trentu v oboru sociologie. Můžeme se domnívat, že k jeho posunu na krajní levici došlo přibližně na podzim roku 1963. (srov. Renato Curcio, *A visage découvert*, Lieu Commun, Edima 1993).

2] *Europe Communautaire*, č. 16, březen 1965, s. 63.

3] Giovane Nazione, Direction Nationale (nedatováno).

4] Alliance National-Revolutionnaire/Giovane Europa, oběžník č. 7, 28. října 1963.

5] Dvacet čísel vydaných od června do prosince 1966.

6] Communications de la Direction Nationale de Giovane Europa, č. 1, 23. listopadu 1963 až do č. 125 z 16. června 1970 (1963 : 2 prohlášení, 1964 : 22, 1965 : 26, 1966 : 27, 1967 : 19, 1968 : 13, 1969 : 12, 1970 : 4).

7] Communication ze 7. května 1964.

8] Viz Communication č. 33 ze 7. června 1964.

9] Pietro Giubilo bude vyloučen z Giovane Europa na začátku roku 1967, poté se připojí ke křesťanské demokracii.

10] Jean Thiriart, *Un Impero di 400 milioni di uomini*, *L'Europa*, Ed. Giovanni Volpe 1965. Překlad Massimo Costanzo.

11] Osmnáct čísel od února 1967 do června 1970 (1967: 10, 1968: 4, 1969: 3, 1970: 1).

- 1967 a 1968 : redakce v Milánu.

- Březen 1969 : redakce v Parmě (Claudio Mutti).

- Duben a červenec 1969: redakce v Milánu.

- Červen 1970 : redakce v neapoli (Pino Balzano).

12] Communication č. 111 z 18. února 1969.

13] *La Nazione Europea*, duben 1969.

14] Naříklad Pino Balzano, který byl člene, Giovane Europa až do konce. Člen Národního vedení a poslední šéfredaktor *La Nazione Europea* Pino Balzano poté špinil své bývalé přátele v *Lotta Continua*, deníku pracujících (sic) (srov. vydání z 5. června 1975).

Článek Yannicka Sauveura **Giovane Europa** (1980) vyšel na stránkách Niekisch Translation Project 15. července 2016.